

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 3424/2021
20.10.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Весне Станковић и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији су пуномоћници Дејан Јовановић и Миодраг Рибарић адвокати из ..., против тужене Републике Србије - Прекршајни суд у Крагујевцу, коју заступа Државно правобранилаштво, ради исплате разлике у заради, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 784/21 од 18.05.2021. године, у седници већа одржаној дана 20.10.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 784/21 од 18.05.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 784/21 од 18.05.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 784/21 од 18.05.2021. године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1741/19 од 13.11.2020. године, којом је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се тужена обавезе да на име мање исплаћене зараде за период од априла 2014. године до априла 2017. године исплати тужиљи новчане износе наведене у изреци првостепене пресуде са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате (став први изреке) и да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у овом спору нису испуњени услови прописани ставом 1. наведеног члана да би се дозволило одлучивање о тужиљиној посебној ревизији.

Тужила се, у прилог навода о дозвољености њене посебне ревизије ради уједначавања судске праксе позива на пресуду Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2640/11 од 03.05.2011. године и решење Врховног касационог суда Рев1 27/2013 од

12.06.2013. године. Уз ревизију тужена није доставила наведену другостепену пресуду, па се зато не може оценити да ли је она донета у истом или битно истоветном чињенично-правном спору. У спору у којем је донето означено решење ревизијског суда запослени на различитим радним местима обављали су исте послове, али им је обрачунавана и исплаћивана различита плата. У овом спору то није случај јер је утврђено да је тужиља, распоређена на намештеничко радно место ..., због потребе посла обављала мањи део послова службеничког радног места Зато се не ради о истом чињеничном стању, због чега би требало одлучивати о тужиљиној посебној ревизији ради уједначавања судске праксе, а ни ради тумачења одредбе члана 104. став 2. и 3. Закона о раду јер тужиља није обављала исти посао као и ... нити је обављала рад једнаке вредности да би могла остварити право на плату која је исплаћивана

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

У споровима о новчаном потраживању из радног односа о дозвољености ревизије одлучује се као у имовинско-правним споровима - према вредности предмета спора побијаног дела, у складу са чланом 403. став 3. ЗПП. Вредност предмета овог спора у побијаном делу износи 34.161,41 динар и очигледно је нижа од динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе која је по наведеној одредби меродавна за дозвољеност ревизије.

Следствено изложеном, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић